

slaas, at af Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelser tilskyder Statskassen Halvdelen. Dette opfatte vi som en Bestemmelse, der i sig selv ikke har saa overmaade stor Betydning, fordi vi egentlig ere gaaet ud fra, at det er vel noget, som alle Lovgivningsfaktorer nu ere paa det rene med, at dette ikke kan være anderledes. Have vi Alderdomsunderstøttelsesloven i dens nuværende Skikkelse, er der, hvad enten vi pipe eller synge, intet andet for at gøre, end at Statskassen maa tilskyde Halvdelen, den kan ikke lade Kommunerne i Stikken. Man har godt kunnet forstaa, at man i sin Tid, da Loven kom i 1891, indførte Bestemmelsen, som indeholder en Begrænsning af Statskassens Tilskud til 2 Mill. Kr., idet man opfattede det hele Lovgivningsværk som et Forsøg, men nu, efter en halv Snes Aars Forløb, efter at man har set, hvorledes Sagen har udviklet sig, efter at man har set, at de 4 Mill. Kr., som man oprindeligt antog, at Alderdomsunderstøttelsen vilde medføre, som samlet Udgift, ikke strækker til, anse vi det for rimeligt at lovfæste det, som har været Forudsætningen, nemlig at Statskassen skulde tilskyde Halvdelen. Og efter Landstingets tidligere Stilling paa dette Punkt maa vi gaa ud fra, at det er i Overensstemmelse med Landstingets Ønske at faa dette fæstnet som bestemt Lov. — Under Nr. 2 have vi bragt i Forslag en lille Ændring i § 2 i Landstingets Affattelse. Denne Paragraf indeholder jo den Regel, at Indtægter, som vedkommende maatte have gennem privat Understøttelse inden for et Beløb af 100 Kr. aarlig, lades ude af Betragtning — den private Understøttelse skal lades ude af Betragtning — og dernæst, at den kommunale Myndighed „er berettiget til, naar Forholdene tale derfor, at lade ude af Betragtning ved Bedømmelsen af Trangen Indtægter, som Andrageren maatte have gennem Livrente, Legat, Pension eller lignende.“ Paa dette Punkt foreslaa vi altsaa at indføre „Indtægt af personligt Arbejde“ som noget, der ogsaa vil kunne lades ude af Betragtning. Det maa jo erindres, at man ved hele denne Bestemmelse i § 2 i høj Grad bevæger sig paa gyngende Grund. Det maa erkendes, at efter den strenge formelle Logiks Regler kan det være ret tvivlsomt, om det egentlig lader sig gøre over for den skønmæssige Afgørelse, som skal træffes paa Grundlag af den nugældende Lov, at indføre et saa bestemt præcist Tal som 100 Kr. eller overhovedet saa bestemte præcise

Momenter som dem i baade Regeringens oprindelige Forslag og ogsaa Landstingets Affattelse her. Vi tro, at Livet er mere værd end den formelle Logik, og ligesom man i Kjøbenhavn og andre større Kommuner har anset sig berettiget til, om end med tvivlsom Føje, at sætte sig ud over Lovens strenge Bud, mene vi, det vel gaar an at give Kommunerne Anvisning paa at sige, at dette bør gøres, fordi det formaal, man tilstræber, i sig selv er godt: at fremhjelpe eller i alt Fald virke til ikke at nedbryde Lysten til Selverhverv, Lysten til Velgørenhed, Legatstifters stadige Villie til at yde Midler til offentlig Hjælp for dem, der trænge. Vi tro, at det lader sig gøre, vi tro, at Livet har vist, at det lader sig gøre, men hvis man gør det, tror jeg, man vil finde det underligt, om ikke ogsaa det, som vedkommende selv fremdeles kan erhverve sig, fakultativt skulde kunne stilles i Klasse med det, som vedkommende erhverver paa anden Maade. Det blev straks, da Loven traadte i Kraft, i 1891, fremsat som en af de værste Anker, man havde imod den, at den Mand eller Kvinde, der var 60 Aar, ansaa sig berettiget til at nedlægge Arbejdet og betragte sig som Pensionist paa Samfundets Kasse, Statens eller Kommunens. Det er jo vistnok rigtigt, selv om det vel heller ikke der er gaaet saa galt, som Præsten prædiker. Vi tro imidlertid, at man, naar man vil give sig til at lovgive paa et Omraade som dette, ikke bør lade dette Moment ude af Betragtning. Jeg giver mig straks, for saa vidt man vil bringe den formelle Logik i Marken, men den, der gør det, maa saa ogsaa gøre det med Hensyn til de andre Punkter i § 2. Jeg giver mig derimod ikke, saa snart der er Spørgsmaal om, hvad der er praktisk, fornuftigt og humant.

Jeg kommer saa endelig til vort første og vigtigste Forslag, hvorved vi atter indføre Folketingets Ønske eller rettere Folketingets Krav om, at de 10 Aar, som Loven nu kræver, at vedkommende skal have holdt sig fri for Fattigunderstøttelse, nedsættes til 5 Aar. Det er et Krav, som Folketinget hævdede med Styrke allerede, da Loven i sin Tid blev vedtagen. Naar jeg siger Folketinget, mener jeg ingenslunde alene det Parti, som nu har Flertal i Folketinget. Jeg mener ogsaa det Parti, som den Gang hørte til Flertalspartierne, det moderate Parti eller det forhandlende Venstre, — jeg ved snart ikke, hvad det skal kaldes. Det er, og det har lige siden den Tid lydt som en af de Ting, man mest